

Niko Grafenauer na Zborovanju za pravično Slovenijo v organizaciji Civilne družbe za pravično Slovenijo, Slomškov trg v Mariboru, 6. julija 2014

Obtožujem!

Slovenski čas v zadnjem obdobju črno zaznamuje cela vrsta družbenih, upravnih, gospodarskih, etičnih ter duhovnih anomalij in polomov, ki nikakor ne prispevajo k državotvorni zavesti naših ljudi.

Prav nasprotno: iz dneva v dan se vse bolj šibi nekdanja plebiscitarna zavzetost za državo. Celó do te mere, da se številni državljani sramujejo in so negativistično razpoloženi do nje, saj jih iritira politična plitkost in dezorientacija v delovanju vseh vej izvršilne oblasti, zaradi česar se čedalje bolj spreminjamo v provincialno karitativno občestvo.

Premoremo tudi celo armado, to je več kot 20 tisoč pretežno mladih slovenskih ljudi, ki so se doma izobrazili, pa v zdajšnjih razmerah, ko brezposelnost iz dneva v dan raste, doma ne najdejo dela, zato se izseljujejo s trebuhom za kruhom na vse strani sveta. Njihovo število pa se iz leta v leto množi. Je Slovenija sploh še domovina vseh nas?

Subverzivni tatovi vseh vrst so si jo vzeli za plen in jo izropali do temeljev. Nekoč tako opevana slovenska zgodba o uspehu se je sprevrgla v grozovit bankrot, ki ga najlepše označuje skoraj 30-milijardni zunanji državni dolg z visokimi obrestmi, da o tem, v kakšnem razsulu sta državno gospodarstvo in infrastruktura niti ne govorim. Kaj šele o korupciji v bančništvu, v zdravstvu in drugih javnih službah, v katerih še vedno vlada več kot rigidno sibirsko spanje, v morastih sanjah pa nastopa nesposobna, a vsemogočna birokracija iz Orwellovega romana 1984.

V tem tegobnem ozračju se moram prav ob poslanici, ki jo vsebuje Majniška deklaracija, vprašati, ali bomo Slovenci z lastno državo v prihodnje ohranili svojo suverenost in ugled.

Tri žgoče teme, ki kazijo podobo resničnosti

Pri tem naj spomnim vsaj na tri najbolj žgoče teme, ki mučno kazijo podobo naše resničnosti. To so povojni poboji, ki so se zgodili v imenu svobode delovnega ljudstva, žrtve pobojev pa ostajajo brez pietetnega pokopa in javnega spomenika. Druga žgoča zadeva je zavrnitev lustracijskega zakona, za katerega se je še leta 1994 v parlamentu zavzemal dr. Jože Pučnik.

Tretje mučno dejstvo pa je, da je Slovenija menda edina ali skoraj edina članica EU, ki je obšla in zavrgla poslanico EU, da se v imenu demokracije in pravnega reda, ki temelji na varovanju človekovih pravic, izreče in zavržno opredeli do vseh treh evropskih totalitarizmov 20. stoletja – do fašizma, nacizma in boljševizma.

"To je zame grozljivo znamenje za družbo, v kateri živim."

Mentaliteta, predvsem pa stanje duha, ki prevladuje v njej, ima svoje politično obličje, ki se izraža v zdraharstvu, abotnosti in negativističnem početju izvršilnih in zakulisnih nosilcev oblasti. Imoralizem in amoralnost sta se razrasla do skrajnosti. Tako imenovana politična korektnost po meri komunistične tranzicije se na v nebo vpijoč način kaže v slovenskem sodstvu, ki naj bi bilo po ustavi samostojna veja oblasti.

Kje v Evropi je danes še mogoče, da sodniki brez izpričanih in meritorno preverjenih dokazov, le na osnovi indecev, tik pred volitvami strpajo v arest voditelja opozicije in predsednika dominantne politične stranke v njej?

Celotno ustavno sodišče se razen treh sodnikov – dr. Ernesta Petriča, dr. Mitje Deisingerja in Jana Zobca – ne postavi za juridične norme, ki so v veljavi v vsaki pravni državi, pač pa iz formalističnih razlogov sodbo o treh obsojencih Janezu Janši, Tonetu Krkoviču in Ivanu Črnkoviču preda v obravnavo in odločanje

Vrhovnemu sodišču, kjer kot predsednik stoluje nekdanji partijski sekretar na Obali Branko Masleša, ki še do danes ni bil lustriran.

Stopiti je treba v čas in se spoprijeti z resnico

Začetek tega meseca je odšel sedet tudi brigadni general prve slovenske vojske Tone Krkovič, ki je pred tem v Izjavi za javnost med drugim zapisal: "Tistim, ki so me obsodili, očitam nestrokovnost, nepoštenost in brezvestnost, ker so me obsodili brez jasne artikulacije konkretnega kaznivega dejanja, zgolj na osnovi izmišljenih indicev in brez kakršnihkoli dokazov. Dokazov ni in jih nikoli ne more biti! S tem mi je bila v bistvu odvzeta pravica in možnost do obrambe, ker se proti posplošenemu in neartikuliranemu očitnemu kaznivemu dejanju preprosto ni mogoče braniti."

Majniška deklaracija je v več kot očitnem nasprotju z vsem, kar sem naštel, saj se po duhu in merilih navezuje na najboljše izročilo evropske demokracije, meritornega pravnega reda, duhovne prostosti in na takšne družbene standarde, ki vse to zagotavljajo. Upam, da se vsemu temu še nismo do konca odpovedali in se znašli v položaju, ki ga je v enem svojih verzov naslikal pesnik Dane Zajc z besedami: "Pride čas, ko ni več časa."

Stopiti je torej treba v čas in se spoprijeti z resnico, ki jo oznanja navedeni verz.